

BIJ HET ZEVENDE LUSTRUM

DOOR

P. J. J. COEBERGH.

Ons eigen tijdschrift 35 jaar. Ik acht het een groot voorrecht dit werk compleet te bezitten, waarvan de inhoud getuigt van werklust en liefde voor het beroep, van veel noesten arbeid ten dienste van praktijk en wetenschap. Mogen wij het een aangename plicht achten hulde te brengen aan allen die dit imposante geheel hebben samengesteld en moge het uit een praktisch oogpunt ongeschikt zijn om alle regelmatige medewerkers te noemen, ik voel mij gedrongen één naam naar voren te brengen, dien van wijlen *H. B. de Jonge Cohen*, die van de 35 jaren het grootste deel als redacteur de uitgave geleid heeft en trots vele groote moeilijkheden met vollen ijver, liefde en succes.

Bij het doorzien van enkele jaargangen worden wij gewaar, dat daarin de historie zit, wij zien dat het praktisch en theoretisch uitgestrooide zaad der vaders *Fauchard*, *Tomes* en *Milner*, *Witzel* en *Black* niet zonder vrucht is gebleven, dat het zaad ontkiemd is, wortel heeft geschoten en bloeiende planten heeft voortgebracht, dat vele der nog levende werkers op ons terrein er weder nieuw zaad uit geput hebben en dit welig hebben rondgestrooid met het vertrouwen, dat het elders op vruchtbaren bodem zal gevallen zijn.

Verschillende plichten voelen wij dan weer in ons opkomen, vooreerst dat wij de historie niet mogen verwaarloozen, om haar eigen beteekenis en om haar opvoedende waarde en verder de duurste plicht om te blijven voortbouwen aan de kennis van praktijk en wetenschap.

Voor alle jongere, misschien ook nu nog voor oudere collega's een plicht om de historie onder de oogen te zien.

Voor alle werkelijk belangstellenden in den bloei van ons beroep een moeilijke plicht om te studeeren, te onderzoeken en te publiceeren.

Deze 35 boekdeelen bevatten o.a. een schat van kleine gegevens hoe de conserveerende tandheelkunde langzaam gegroeid is en op welke wijze men elkaar gesteund en bestreden heeft.

Merkwaardig is het dan te ontdekken in hoeveel opzichten wij in dit belangrijke deel van ons dagelijksch werk nog heden op ongeheiden grond bouwen, hoeveel er nog gedaan wordt op empirische wijze en daaruit blijkt allermeeft de behoefte voor alle collega's, doch speciaal voor de jongeren en de studenten om veel meer tijd te besteden aan de studie der fundamenteele wetenschap, de biologie, anatomie, pathologische anatomie enz.

Het ligt niet in mijne bedoeling om te verlangen, dat elke tandarts in zijn woning de gelegenheid moet hebben tot het doen van mikroskopisch en bacteriologisch, of metallurgisch onderzoek, maar wel zal zeker elke behandeling welke wij verrichten een diepere beteekenis krijgen, indien de kennis van den grond der behandeling sterker in ons aanwezig is. Wij zullen dan zeker nu en dan tot de ontdekking komen, dat wij in staat zijn bestaande inzichten en methoden te wijzigen of te verbeteren tot nut van onze beroepsgenooten en vooral tot nut der tandlijders.

Ik bedoel hiermede geen bemoeilijking der praktijk, maar veeleer dat het vinden van eenvoudige, doeltreffende methoden zal leiden tot doelbewust handelen.

„Met een boekske in een hoekske” sticht men zich zelf en doet niemand kwaad. Ik wensch de bekwame redactie toe, dat haar werk bij voortduring vrucht moge dragen en ben er zeker van, dat een steeds groeiend aantal collega's met nieuwsgierigheid het gele omslag van ons tijdschrift zullen verscheuren om te zien wat er weer aan nieuws binnen het waardige grijze omslag tot aller heil gegeven wordt.